

for, at man ikke ogsaa fremtidig, uden at give nogen som helst god Grund eller uden at kunne give nogen som helst antagelig Forklaring, kan følge den samme Fremgangsmaade. Om dette vil ske i Fremtiden, lader jeg ganske staa hen, men man kan ikke komme bort fra, at der nu er et meget bestemt Præcedens derfor.

Det var Stiftstidenderne, saa kommer jeg til den grønlandske Koncession. Den største Del af den ærede Ministers Foredrag om denne Sag gik ud paa at vise, at Staten bør være glad ved at have faaet Koncessionen fornyet paa saa gunstige Vilkaar; han vilde ikke finde det forsvarligt at undlade at forny Koncessionen, idet man ellers kunde udsætte sig for, at de hidtidige Koncessionshavere muligvis trak sig tilbage. Hele denne Udvikling skal jeg aldeles ikke indlade mig paa, den ligger ganske ved Siden af det, hvorom det her drejer sig. Jeg er ganske ude af Stand til at tage en Diskussion op med den ærede Minister om den Ting, og selv om jeg var i Stand dertil, vilde jeg ikke gøre det, thi det er slet ikke det, vi her tale om. Den ærede Minister har oplyst — og det var den eneste positive Oplysning, der fandtes i alt det, han om denne Sag sagde — at den Afgift, Staten gennem disse mange Aar har haft, beløber sig til omtrent en Trediedel af Selskabets egen Indtægt; Staten har altsaa haft en Fjerdedel af Virksomhedens samlede Nettoudbytte. Hvorvidt denne Afgift er passende, eller hvorvidt man behøver at nære alt for stor Nervøsitet for, at Selskabet skal smide Vanterne i Bordet, og sige, at det ikke vil mere, det skal jeg lade staa hen. Det er muligvis særdeles gode Vilkaar for Statskassen, det kan gerne være, at det vilde være Uret at forlange mere, jeg skal slet ikke røre derved. Det, der her tales om, er, hvorvidt den bestemte Aftale, der har været truffet mellem en tidligere Regering og Rigsdagen, er bleven holdt eller ej. Den ærede Minister fremhævede med Rette, at jeg i Gaar har sagt, at der i den Henseende ikke kunde lægges ham noget til Last. Det var rigtigt under den Forudsætning, hvorunder jeg talte i Gaar. Man kan ikke lægge den ærede Minister til Last at have brudt en Aftale, naar han erklærer, at han ikke har kendt den. Man kunde maaske bebrejde ham, at han ikke har kendt den. Den ærede Minister var den Gang selv Medlem af dette Ting; men vi kunne ganske vist ikke sidde her og høre paa alt, hvad der siges her i Salen, og hvis vi skulde være ansvarlige, hver Gang

vi ikke have hørt eller ikke kunne huske et Ord, der er sagt, medens vi have været Rigsdagsmænd, ville vi blive meget uheldigt stillede. Naar den ærede Minister siger, at han ikke har kendt Aftalen, ere hans Ord selvfølgelig urokkelige, og der kan ikke bebrejdes ham Mangel paa Loyaltitet ved, at han har handlet imod en Aftale, naar han ikke har kendt den. Noget andet er, om han ikke af sig selv burde have forhandlet med Rigsdagen. Denne Tanke synes heller ikke at have været den ærede Minister fremmed; han siger, at han vilde have gjort det, hvis der havde været Tid dertil. Nu viser det sig, mærkeligt nok, at der har været Tid dertil. Det Andragende, der indkom fra Selskabet om Koncessionens Fornyelse, er dateret den 2den Marts 1900, og Rigsdagen sad her indtil Slutningen af April. Altsaa næsten to hele Maaneder, efter at Andragendet var indkommet, sad Rigsdagen her endnu, saa at den ærede Minister endog allerede i Foraaret kunde have konfereret med Finansvalget. Og hvad mere er, den ærede Minister fandt den Gang Tid nok til at konferere med den daværende Konseilspræsident, der ikke var Konseilspræsident længere, end vi vare Rigsdag — vi gik af samtidig. Der havde altsaa ikke været nogen Tid tabt, det kunde have været sket allerede i Foraaret. Men da det nu ikke var sket, er der saa nogen, der virkelig vil tro, at Sagen ikke kunde have ventet de 3—4 Maaneder til Oktober, det tror jeg dog ligger uden for enhver Tvivl. (*Indenrigsministeren*: 4 Maaneder?) Ja, fra Juli til Oktober. Den 18de Juli blev Koncessionen udstedt, og den 1ste Oktober traadte Rigsdagen sammen. Men alt dette skal jeg se bort fra. Det er Spørgsmaal om Konduite, om, hvorvidt der er handlet rigtigt, om, hvorvidt Ministeren har baaret sig forstandigt og hensynsfuldt ad. Det er alt sammen den ene Side af Sagen. Den anden Side, og det er her Hovedsagen for os, det er, hvorvidt vi kunne stole paa, at en Aftale, der er truffen mellem Regering og Rigsdag, bliver holdt. Medens jeg i Gaar kunde frikende den ærede Minister, fordi han ikke havde kendt Aftalen, kan jeg ikke frikende ham i Dag, nu, da han har gjort sig solidarisk med den Paastand, at der overhovedet ingen Aftale foreligger. Altsaa, selv om han havde kendt Aftalen, selv om en Aftale med saadanne Ord og en saadan Tydelighed havde været truffet her i Tinget med den ærede Minister selv, saa vilde endda han erklære, at han ikke